

Oznanila

Župnija
Dobropolje - Videm,
letnik 42

št. 26 • 21. dec. 2014

BOŽIČ 2014

Danes se vam je
v Davidovem mestu
Rodil Zveličar, ki je
Kristus Gospod (Lk 2,11)

Božično sporočilo prinaša
v verno srce posebno
razpoloženje. Bog sam je prišel
na zemljo, da bi rešil vse ljudi.
Vsem prinaša veselo novico,
da je vsako človeško življenje
neskončno veliko, saj ga čaka
po smrti večna sreča. Delimo to
veselje drug z drugim.

Vaša duhovnika

Iz božičnega voščila slovenskih škofov

Božično sporočilo je za nas kristjane povabilo, da tudi mi odidemo na obrobje, tja, kjer je človek, in naredimo vse, da bo ta človek deležen odrešenja, da bo deležen ljubezni. Najprej naj odrešenju in ljubezni odpre vsak samega sebe, da bo sebe doživel v dostojanstvu, ki mu ga daje posinovljenje v Jezusu Kristusu. Potem naj v istem duhu začne srečevati ljudi, skrbeti za njihovo dostojanstvo, jim pomagati k veselju ob zavesti, da so tudi oni božji otroci, sprejeti in ljubljene. Božič nas spodbuja, naj postanemo dejavni sodelavci Besede pri prinašanju sporočila o dostojanstvu vsakega človeka in odrešenosti človeškega rodu.

Božično praznovanje v naši župniji

Spovedovanje je še oba večera pri devetdnevnici. Tudi na dom lahko še vedno pokličete duhovnika, če kdo želi.

Blagoslovljena voda za kropljenje na svete večere bo pred župniščem dan pred božičem.

Sveti večer je res sveti in gane vsakega človeka, ki nosi v sebi še kaj Božjega. Maša na sveti večer ob 17.00 privabi mnogo ljudi, zlasti starejših in otrok. Pred njo nesemo v jaslice sveto družino, otroci pa sprevid spremljajo z lučkami. Po preprosti katehezi je sveta maša prirejena bolj razumevanju otrok in pri njej navadno zelo lepo sodelujejo.

Ob 18.00 pričnejo po vseh cerkvah pritrkavati, družine pa se zberejo v svojih domovih h kropljenju, kajenju in molitvi rožnega venca. Tudi letos lahko pri vhodih v cerkev vzamete podobico, na kateri je lepo opisano, kako lahko obhajamo to družinsko bogoslužje.

Polnočnica je v Ponikvah ob desetih. Pol ure prej se nanjo pripravimo z molitvijo in petjem božičnih pesmi. Ponovno vse vabimo, da bi ta dan prihajali v cerkev čim bolj spredaj, da se ne ustavimo na vhodu in drugi ne morejo v cerkev, saj ta noč vabi v svetišča vsakega človeka.

Na Vidmu bo pol ure pred mašo pripravil letos uvod v polnočno sveto mašo mešani zbor, zato lepo vabljeni v cerkev že takrat. Ob 24.00 nesemo Jezuščka v jaslice, potem sledi slovesna polnočna maša.

Na sveti dan so svete maše v ustaljenem redu. Ker gredo mnogi zvečer na Kamen vrh, je sveta maša na Vidmu ob 16.00, pri njej pa poje zbor iz Ponikev, ker tam na sveti dan ni svete maše.

Mlade vabimo, da bi se dogovorili in šli na sveti dan ali dan po

njem v domove starejših na Vidmu in v Ponikvah in jim kaj zapeli ter jim tako polepšali božične praznike.

Iz seje ŽPS, ki je bila 15. decembra, bi omenil samo to, da je cerkovnik Stane Kostanjšek napovedal, da bo moral končati svojo 30-letno službo. Delo postaja za njega prenaporno, zlasti ko mora večkrat v zvonik in pride dol že zelo težko. Mislim, da ni farana, ki bi ga globoko ne cenil in mu bil hvaležen za tako vestno in požrtvovalno delo, ki ga je tako dolgo opravljal. Leta pa prinesejo svoje. Vso župnijo torej vabimo, da misli na novega cerkovnika. Posebno je važno, da mu vera veliko pomeni in ima spoštovanje do cerkvenih opravil, pa tudi da ni predaleč od cerkve.

Prijetno presenečenje

Pred kakim mesecem je praznovala 80-letnico Marija Babič – Bavčeva iz Zagorice. Čeprav živi z družino v Velenju, je doma pripravila praznovanje, na katerem so ji domači in sorodniki pokazali veliko pozornosti in ljubezni. Naslednji dan je prinesla lepo vsoto denarja, ki so ga zbrali na praznovanju kot dar domači župniji. Namenili smo ga župnijski KARITAS, da bodo po njeni dobroti mnogi deležni pomoči. Bog ji dobroto povrni s zdravjem in srečo, večno plačilo pa zagotovo ne bo izostalo.

Zaradi praznovanja dneva samostojnosti, ki ga šola pripravlja v

ponedeljek, 22. decembra ob 17.00, bo devetdnevnic ta dan ob 19.00, da se je bodo lahko udeležili tudi šolarji, ki letos zelo lepo prihajajo. Po devetdnevnic bo tudi vaja za ministrante.

Čiščenje cerkve pred božičnimi prazniki bo 23. decembra po devetdnevnic. Za to delo je letos na vrsti vas Cesta.

Blagoslov konj bo tudi letos na god svetega Štefana pred gasilskim domom po pol enajsti maši.

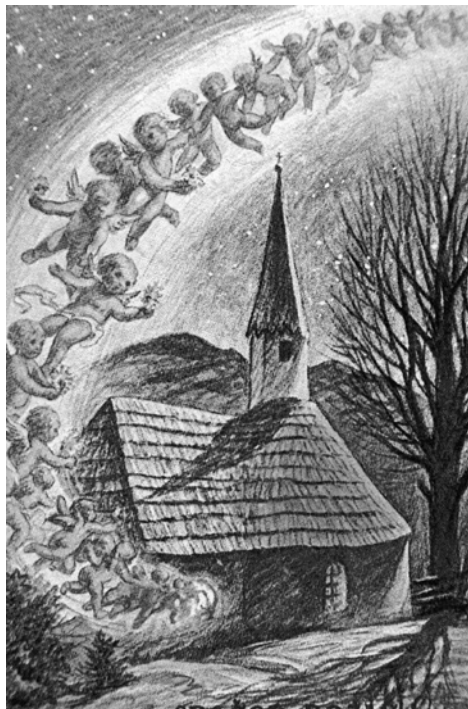
God nedolžnih otrok je letos v nedeljo, ko je tudi praznik svet družine. Po pol enajsti maši bo blagoslov otrok, zato vse starše vabimo, da jih ta dan prinesete ali pripeljete k maši. Pri maši ob pol enajstih bo ta dan pela glasbena skupina IZVIR.

Trikraljevska akcija, ki jo vsako leto izpeljejo naši šolarji in s katero bogato podprete misijonske dejavnosti, bo potekala takoj po praznikih, ko imajo šolarji še božične počitnice. Darove prinesejo na praznik svetih treh kraljev k večerni maši in jih potem oddamo na misijonskem središču v Ljubljani.

Vsi šolarji pa so zbirali v adventu svoje prispevke za lačne otroke po svetu. Tudi te naj prinesejo na praznik treh kraljev v cerkev na oltar, da jih bomo oddali za lačne otroke.

Ivan Grandovec

V družini sem doma

Pri Kostanjevih že dvajset let ni bilo čutiti miru. Mati Marija je sinu Romanu večkrat očitala: »Ko si nagnal od hiše ženo Marto in moja vnuka Mateja ter Primoža, si storil, kot bi v moje srce zasadil nož. Kamor grem, se mi vsi posmehujejo, zdi se mi, da se me prijateljice izogibajo. Najhuje pa mi je, da si v našo hišo pripeljal Vesno. Zakaj to delaš? Pri hiši ne bo nobenega žegna!« Romana je najbolj prizadelo, ko mu je mati

očitala sinova, ki sta rastla brez očeta. Tedaj ji je zabrusil: »Daj jezik za zobe! Ne vtikaj se v moje življenje! Če ne boš tiho, bosta oba z očetom zletela čez prag!« Mati Marija je običajno v joku odvrnila: »Kako si mi nehvaležen. Ali se ne spomniš, da sem tvojega očeta Janeza prepričevala, da je nate prepisal vso domačijo. Tedaj si bil še fant, ko si hodil z Marto k veroučni skupini, mladinskemu zboru, v hribe, ko sta sanjala, da si bosta zgradila hišo. Očeta si prosil, da ti prepiše kos zemlje, na kateri bosta gradila dom. Jaz pa sem ga prepričala, da ti je izročil tudi preostalo domačijo. Kako smo po tvoji poroki živeli složno! Čeprav se pri nas nikoli nismo kopali v izobilju, sta z Marto znala urediti tudi lepo okolico hiše. Imeli smo se kot v nebesih. Tvoj oče Janez je bil ob krstu vnukov še za glavo višji kot sicer. Njegove krepke delavne roke so pestovale vnuke. Ob takih trenutkih se je rad pohvalil: Naša fanta sta prava korenjaka. Ko bosta zrastle, se bo pri Kostanjevih tako delalo, kot nas bi bilo dvajset. Sin, ali se nič ne spomniš, kako je bilo lepo, ko smo skupaj pred kosilom zmolili molitev Očenaš? Ali si pozabil, kako sta z Marto in otrokoma hodila k šmarnicam, kako ste lepili listke v liturgične zvezke, se ob teh sličicah pogovarjali? Sedaj pa si tako nasršen proti Cerkvi. Tedaj se je čutil božji blagoslov. Sedaj je pa vse po novem. Vidim te, kako si nervozen, kako imaš same negativne misli, kako uživaš, če koga v vasi doleti

nesreča. Kaj bo s tvojo dušo?!« Ob takšnem bujenju vesti je Romanu zavrela kri: »Bodi že tiho! Pusti me svobodnega! Ne priznam te za svojo mater, ker mi ne želiš sreče! Pridi že enkrat k pameti, ker vem, da po smrti ni nič. Ti pa me moriš z večnim življenjem!« Mati je planina v jok, vmes je običajno posegel oče Janez, ki je dejal: »Dajta že mir. Marija, ti lahko za sina le moliš, ti, Roman, pa vedi, da ima svoboda meje. Svobode imaš le toliko, da svojim bližnjim ne greniš življenja. Sam dobro veš, na kaj mislim.

Marto in vnuka sta pogosto obiskovala dedek in babica. Dedek je v Martini garsonjeri na začetku pogosto opravil manjša popravila. Vnuka Matej in Primož, najstnika, pa sta dedka spraševala po očetu, ali je morda že spremenil mnenje, ker sta želela biti v domu, kjer so imeli vsi dovolj prostora. Nekaj časa je dedek ovinkaril, da se bo verjetno njun oči premislil, potem je le zbral pogum in njima dejal: »Draga moja vnuka. Vem, da so očijeve besede, ko vas je nagnal od doma, vse močno prizadele. Prepričan sem, da je preveč zaverovan sam vase, zato dvomim, da se vam bo opravičil, da bo vajini mami povedal, kako je delal narobe, ter da vas bo povabil domov. Dokler beseda ni izrečena, je človek njen gospodar. Ko jo izgovori, se stvar obrne. Malo je ljudi, ki bi priznali, da so ga z besedami polomili, in vsaj pred Bogom pokleknili ter se pokesali. Ker vama in vajini mamici ne morem povrniti toplega doma, vam bom poskušal pomagati vsaj materialno, da bosta prišla do poklica. Vedita pa, da obstajajo tudi besede, ki nam dajejo upanje in vlivajo pogum. Takšne besede izbirajta, če želite imeti v svojem srcu mir.«

Za babico Marijo je bila domača hiša prava ječa. Pogosto je snahi Marti potarnala, da bi bila raje na njenem mestu: »Marta, slutim, da ti ni lahko živeti z dvema odrasčajočima fantoma v tej majhni sobici. Fant potrebujeta delo, aktivnosti, ki jih pri nas ni nikoli manjkalo. Še dobro, da obiskujeta vsaj košarko. V sebi zelo trpim, ker Roman noče niti slišati za obisk maše. Iz svojega dela hiše je odnesel križ in sliko usmiljenega Jezusa. Šel je tako daleč, da je dal še en poštni nabiralnik za mene in očeta, ker ne dovoli, da se bo njegova pošta okužila z Družino, na katero smo pri nas naročeni že od samega začetka. Joj, kaj bo z njegovo dušo, ko je ves prežet s srdom do tebe, Mateja in Primoža? Ko se je zadnjič napil, je nosil v centralno peč poročne slike in slike iz družinskega albuma. Celo njegova Vesna mu je rekla, naj jih da meni, če jih noče več hraniti. Udaril jo je ter ji dejal, da naj takoj utihne, sicer bo tudi njo nagnal od hiše. Zdi se mi, da se je v njega naselil hudobni duh.« Marta je ob tej priliki povedala tašči Mariji: »Mama, ko sem morala zapustiti Romana, prelepi dom pri Kostanjevih, so se mi izgubila tla pod nogami. Loteval se me je obup ter strah, kako bom preživela in vzgajala sinova, ki sta bila vedno kot dva risa. Tedaj sem v roke prijela Sveto pismo. Pokazalo mi je na Janeza Krstnika, ki je preko puščave prišel do Luči, do notranje svetlobe, ki je ni mogla uničiti nobena človeška hudobija. Ob besedah tega preroka sem Romanu vse odpustila. Tedaj se je začelo zame novo življenje; ne vedno posuto z rožami blagostanja, ima pa vedno pred sabo luč upanja, ki me notranje pomirja in daje vero, da Gospod vodi naša pota.« Mama ji je prikimala: »Blagor ti, ker imaš tolikšno vero, ki te ohranja

velikodušno, ponižno in skromno, da si za sinova naredila prijazen dom, kjer kljub številnim preizkušnjam in težavam vedno gori lučka upanja. Marta, kadar pridem k tebi, sem pomirjena in te občudujem, kako znaš sinovoma pokazati, da tudi kadar smo v stiski in na videz v brezizhodnem položaju, na tvojem oknu vsaj brli lučka, ki te opogumi in napolni z močjo ljubezni in odpuščanja. Kako drugačna je ta ljubezen od ljubezni mojega sina Romana, ki pozna le egoistično ljubezen.«

Mama Marija je po nekaj letih težav s srcem po sprejemu zakramenta svetega maziljena v miru zapustila zemeljsko življenje. Ob zadnji spovedi je odpustila srd na sina, ki je delal njej in očetu Janezu »takšno sra-

moto«, saj ni več hotel videti žene Marte in obeh sinov. Pogreb je bil številčen. Veliko ljudi je prišlo zaradi slovesa od mame Marije, skoraj toliko pa je bilo tudi firbcev, ki so želeli videti, kako se bo Roman vedel do svojih sinov, pravih mladeničev. Roman je zavrnil Martino sožalje, prav tako ni sprejel ponujenih rok obeh sinov in brhkih deklet. V pogrebem sprevodu se je za mamimo krsto prvi postavil Roman z Vesno, dedek Janez je z očmi poiskal vnuka Mateja in Primoža. Fanta sta pristopila k njemu ter mu podala roki. Marta je šla za njimi, skupaj s Saro in Tino, z dekletoma njenih sinov. Roki je imela sklenjeni, ustnice so se ji premikale v molitvi za dušo pokojne tašče in za Romana, da bi vendar spoznal, da mu noče nič žalega. Med mašo sta Roman in Vesna stala pred cerkvijo. Čeprav mu je Vesna namignila, da se spodobi, da gresta v cerkev, saj je maša za mamo, ki je verovala v večno življenje, jo je zavrnil, da ga je sram, »ker ni tak kot sosedge, saj je ločen«. Vesna mu je dejala. »Dragi, kje pa piše, da ločenci ne smejo iti v cerkev. Tudi če ne veruješ v Boga, se spodobi, da greš zaradi mame. Jaz že dolgo let nisem bila v cerkvi, pa bi šla sedaj rada. Res je, da ne vem, kdaj je potrebno vstati, se bom pa malo ozrla naokoli.« Ostro jo je zavrnil: »Zapri gobec in stoj pri meni!« Ob koncu pogreba je dedek Janez vse povabil v bližnjo gostilno. Sin Roman mu je rekel: »Ne grem zaradi onih!« ter pokazal s prstom na Marto in oba sinova. Odšel je proti izhodu s pokopališča. Vesna ni šla za njim, temveč je začela klepetati s Saro in Tino. Romana je ob pogledu na Vesno kar zmrazilo, premagal se je, šel do avtomobila ter se sam odpehljal domov. Misлил si je: »Danes imaš srečo, ker je bil ravno mamin pogreb. Sicer bi ti že

pokazal, kje živiš in koga je potrebno ubogati!« V gostilni se je Vesna usedla k Marti. Prvič sta bili tako blizu. Dala ji je roko ter se opravičila, ker je razdrila družino. Marta ji je povedala nekaj besed o obeh sinovih, ki že imata poklic in službo, ter o njunih dekletih. Ko so se razšli, je Vesna zašepetala Marti: »Marta, zdi se mi, da si bolj srečna kot jaz, čeprav si morala veliko pretrpeti.« Sama ni vedela, kdaj je objela Marto. Marta ji je vznidčena s tresočim glasom zaupala. »Do sedaj sem molila le za Romana, od danes bom tudi zate.«

Romana je srečanje z družino malo pretreslo, vendar je bil na zunaj trden, neizproslen. Vesna mu ni nikoli omenila pogovora z Marto. Pisno vabilo na poroko svojega najstarejšega sina Primoža je enostavno vrigel v peč. Na poroki pa je bil ded Janez; ta je pokrižal vnuka namesto očeta. Poleg rožnega venca ter Svetega pisma, ki sta ga ob poroki prejela z ženo Marijo, je Primožu in Sari podaril šopek šestdesetih rdečih vrtnic. Vsi so se začudili dedku, zakaj toliko vrtnic. Na svatbi je razložil: »Pretekli teden je minilo šestdeset let, kar sva s pokojno Marijo poročena. Kdaj pa kdaj nisem mogel skriti genov Kostanjevih. Vzkipel sem. Bil sem kot vrtnica: dober, delaven, v mladih letih tudi lep, a tudi zlosti sem znal. Vendar draga mladoporočenca, poslušajta, nikoli nisem žene žalil, je poniževal ali ji bil nezvest. Vsak večer je Bog po najini molitvi poravnal tisto, kar je bilo morda čez dan med nama narobe. Ko sem premišljeval, kaj naj vama s pokojno babico podariva, sem se odločil, da bova iz vsakega leta najinega zakona dala en rožni venec. Jaz sem ga molil na zemlji, babica Marija v nebesih. To je najino darilo

za začetek vajinega zakona. Rada se imejta. Pa na Boga ne pozabita!« Sara se je ponudila, da ob tako visokem jubileju poroke zapleše z njim namesto babice. Bučni aplavz svatov je zvenel v zahvalo in hkrati pripisnojo Bogu za novih šestdeset let zvestobe.

Naslednjo pomlad je imel Roman ponovno razlog za razburjenje. Sosed Marjan je naročil v mizarskem podjetju zamenjavo balkonske ograje. Kako se je Roman ob prihodu iz službe začudil, ko je pod sosedovim balkonom videl svojega očeta v pogovoru z mizarjem! Še sam je hotel pristopiti. Toda ... Ali je to mogoče? Mladi mizar ni bil nihče drug kot njegov sin Matej. Romanovi možgani so takoj poslali sporočilo: To je sosed Marjan gotovo naredil le zato, da te izziva. Zaklical je očetu: »Oče, od tebe nisem navajen, da podpiraš lenobo delavcu! Pusti ga pri miru, sicer še za bencin ne bo zaslužil, da bi se odpeljal tja, od koder je prišel.« Mateju je zavrela kri, ko je videl, kako ga je zaničljivo okrcal lastni oče. Dedek Janez, ki je dobro poznal delavnost, a tudi vzkipljivost Kostanjevih, se je ustrašil, da ne bo njegov vnuk napadel in premikastil očeta. Vnuku je dal roko na ramo: »Matej, vem, da bi sedaj raje videl, da bi ti odrezala krožna žaga prst, kot da te oče, ki te ne mara, še naziva z lenuhom.« »Točno, deda! Skočil bom do njega, da bo okusil lenobo mojih rok!« je zarjovel Matej in v srcu se mu je sesul še zadnji mamin žarek, da ga ima oči na skrivaj še rad. »Matej, tega ti ne dovolim! Tvoj oče je, pa čeprav se grdo obnaša do tebe. Za tvojo dušo bo bolje, da nekaj zmolíš za njega. Jaz pa se bom tu naslonil na stolice, ko boš nadaljeval z delom. Veš, rad bi ti pomagal, vendar me zadnje čase nogi ne ubogata

preveč,« je še dodal ded Janez. Roman je opazoval, kdaj bo odšel njegov sin, ki ga je tako vznemiril. V mraku je odšel do soseda Marjana ter mu zrecitiral celotni repertoar psov. Ni mu pozabil dodati, da ga je z naročilom obnove balkonov v delavnici, kjer je delal njegov sin, hotel namerno prizadeti.

Po tem dogodku je dedek Janez kmalu obležal v postelji. Nogi sta mu odpovedali. Zdravniki so lahko le še ugotovili, da bo pristal na invalidskem vozičku. Sinu Romanu je ob prihodu iz bolnišnice povedal: »S teboj ne mislim več delati v rokavicah. Ker želim hoditi ob nedeljah k maši, te prosim, da me voziš v cerkev. Če ne moreš, imam dva vnuka, ki ju bom poprosil za to uslugo. Da grem k maši, je moja pravica, zato ti ne boš branil mojim vnukom, da pridejo po mene v sobo in me odpeljejo.« Roman je takoj vedel, da misli oče sila resno. Ustrašil se je, da mu ne bo potrebno v hiši gledati še sinov, zato je očetu obljubil: »Prav, da ne boš mislil, kakšna baraba sem, si bom vzel vsako nedeljo čas zate, vendar bom le tebe pripeljal čez cerkveni prag. Po maši te pridem iskat.« To je nekaj nedelj naredil, potem se je naveličal. Hkrati mu je bilo tudi nerodno, ko je le očeta pripeljal k maši. Vesno je zadolžil, da

bo vozila očeta k maši, očetu pa je povedal, kdo ga bo vozil k večerni maši, ker on nima več časa.

Vesna ni bila ravno plehka ženska. Po srcu je bila dovzetna za lepoto, za stvarstvo, vendar je imela težko mladost v sirotišnici. Bila je plaha, bala se je ljudi. Skoraj do štiridesetega leta je bila sama, dokler je ni omrežil Roman. Ko je pripeljala očeta Janeza do cerkvenih vrat, ji je bilo samo po sebi umevno, da ga bo peljala tudi po cerkvi do zelenega mesta. Nekajkrat je odšla domov, se za nekaj minut ustavila in spet odšla nazaj v cerkev, kjer ga je čakala pod korom. Premišljevala je, zakaj sploh mora iti domov. Naslednjič se je usedla v klop, očeta je peljala tudi k obhajilu. Ves teden so ji v glavi odmevale Jezusove besede: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« Naslednjo nedeljo je malo prej odpeljala očeta Janeza. Poiskala je duhovnika ter ga povprašala, zakaj nekatere otroke le pokriža. Duhovnik ji je razložil, da do prejema prvega svetega obhajila kristjan ne more prejeti Kristusa v blagoslovljeni hostiji. Kristusa se lahko prejme pod pogojem, da srce ne očita kakšnih smrtnih grehov. Vesna je nadaljevala: »Ali to pomeni, da bi lahko tudi mene pokrižali, ko pripeljem očeta k obhajilu?« »Zakaj pa ne, če imate vero v božjo pomoč in Jezusa, ki deli milosti.« Vesna je še pri isti maši pripeljala očeta k obhajilu, sama pa je spoštljivo prejela duhovnikov blagoslov. Doma je med tednom poslušala radio Ognjišče. Romana je zanimalo, zakaj ima radio na tej frekvenci. Zaupala mu je, da bi rada malo več slišala o veri. Povedala mu je tudi, da jo je duhovnik pokrižal ter da misli, da ji ni nič škodilo. Tedaj je Roman

vzkipel: »Kaj se ti je zmešalo? Ali boš morda odšla k nunam? Sploh veš, kaj počneš?! Ti ne smeš v cerkev, ker nisi poročena!« Vesna je bila neverjetno mirna: »Roman, zdravnik ne potrebujejo zdravi, temveč bolni. Tako je tudi s Kristusom, ki je zdravnik duš. Če bova hotela kdaj priti v nebesa, se bova morala precej poboljšati, predvsem pa nikogar ne smeva sovražiti.« Roman je zaključil pogovor, besede pa so padle v skriti kotiček srca. Konec koncev je bil hvaležen Vesni, da se ni bilo potrebno njemu izpostavljati, če bi vozil očeta k maši.

V začetku novembra je ob vračanju s službe Romanov avtomobil odneslo s ceste. Ustavil se je tik pred prepadom. Policisti so prišli zelo hitro, poklicali so vlečno službo in reševalce, saj Roman ni mogel iz avtomobila. Bolela sta ga glava in vrat, iz noge je tekla kri. Ko je prispela avtovleka, je Roman takoj spoznal sina Primoža, zaposlenega v mehanični delavnici Sarinega očeta. Zavil je z očmi. Sara je hitro prekinila mučno tišino: »Oče, ste se hudo poškodovali?« Roman je stisnjenimi zobmi rekel: »Upam, da so le praske. Ali bosta vidva odpeljala avto? Poračunal bom, ko bom malo boljši.« Primož je sedaj imel možnost, da po dolgih letih spregovori z očetom: »Oče, ne skrbi za avtomobil, njegovo popravilo in plačilo. Se bomo že pogovorili. Bolj me skrbi zate.« Oče je odgovoril: »To bodo povedali zdravniki.« Reševalci so previdno dali Romana v avtomobil. Tedaj ga je zgrabila panika: »Kdo bo šel pa z mano? Kaj če se mi kaj primeri?« Primož se je takoj ponudil, vendar je oče odgovoril: »Ti raje poskrbi za moj avtomobil!« Sari se je posvetilo in je predlagala: »Oče, jaz imam čas, če želite, grem z

vami.« »No, to je pa že bolje,« se je strinjal Roman. Ko je Roman zvedel, da bo ostal v bolnišnici, je Saro poprosil, da sporoči Vesni, kaj se mu je zgodilo, se ji zahvalil in ji rekel, da naj ne hodijo na obisk. Sara mu je pustila telefonsko številko, mu omenila, da jo lahko kadar koli pokliče, ker ima čudovitega moža, njegovega sina. »Ata, če kar koli potrebujete, me pokličite. S Primožem vam bova rada pomagala,« je vznemirjena govorila Sara. Tedaj je Sari zazvonil telefon. Šepetaje se je pogovarjala. Ko je končala, je Romana zanimalo, kdo je bil. Povedala mu je, da Primoža skrbi in je že prišel do urgence. Sprašuje ga, ali ga lahko pride pogledat. »Pa naj pride,« je dejal Roman. Primož je bil kmalu pri očetu. »Oče, imaš hude bolečine?« Roman je začutil široko Primoževo roko na laseh in licih. Zazrla sta si v oči. Po Romanovih licih so začele polzeti solze. Po dvajsetih letih je rekel: »Sin moj, mnogo hujše kot krvave rane in poškodbe so rane, ki jih imam v srcu.« Primož je zaihtel: »Oče, s Saro bova molila zate.«

Na začetku adventa se je Roman vrnil iz bolnišnice. Loteval se ga je občutek osamljenosti, ker ga ni nihče obiskoval. Začel je poslušati radio Ognjišče. Misel, da nas svečka na venčku spominja na rojstvo in nato z izgorevanjem na približevanju trenutku, ko se bo življenje na zemlji končalo, ga je zadel v pravo točko. Zresnilo ga je sporočilo, da moramo biti na zemlji luč. Na tretjo adventno nedeljo, nedeljo odrešenja, je Vesni naročil, naj po maši, ki jo je ob nedeljah redno obiskovala z očetom Janezom, poprosi župnika, da se oglasi pri njem. Župnik je bil sicer presenečen, vabilo pa je z veseljem sprejel. Ko je prišel k Romanu, ni ovinkaril:

»Gospod župnik, tako ne gre več. Čisto sem na tleh. Zunaj so že lučke, reklame govorijo o možnostih, kako navzven praznovati božič, mene pa stiska v prsih. Kako sem osamljen, nihče ne pride k meni! Vem, da sem tega sam kriv, ker sem z vsemi sprt. Tudi v cerkev ne grem, ker se bojim pogledov ljudi. Vesni kar zavidam, da si upa z očetom vsako nedeljo k maši.« Župnik je začel govoriti: »Roman, v adventu se veliko ljudi počuti osamljene, ker nimajo notranjega veselja. Notranji mir iščejo v tekanju za darili, po zabavah, samo da se ne bi srečali sami s seboj. To jih še bolj prazni. Ko dovolimo Bogu, da vstopi v naše življenje, nas izravna, opogumi in iz nas naredi pristne ljudi. Božja beseda v adventu se dotakne našega srca s tolažbo, ko nam Jezus sporoča, da je z nami tudi tedaj, ko smo osamljeni in žalostni, ko vzdihujemo v nemiru globine srca. S pogledom proti nebu bomo začutili Božji prihod in spoznali, kaj nam je narediti, da se bo Jezus rodil v naših srcih.« Romanu se je razvezal jezik, župnika je poprosil, da bi imel na očetov god, 27. decembra, mašo za mamo. K tej maši bo prišel, da se ji opraviči za neumnosti, ki jih je delal ob njenem pogrebu. Župnik mu je ob odhodu dal blagoslovljeno vodo in dodal: »Prepričan sem, da bo uporaba blagoslovljene vode odgnala zle misli in ti po Jezusu prinesla srečo, veselje ter življenje v izobilju.«

V naslednjih dneh je se je odločil, da bo z Vesno odšel k polnočnici. Nič več ga niso begale misli, kaj bodo rekli ljudje. Ko je pri obhajilu odšla Vesna po duhovnikov blagoslov, je tudi on stopil za njo. Po znamenju križa ga je objela milina, ki se je ne da opisati. Ob izhodu iz cerkve se je srečal s sose-

dom Marjanom. Podal mu je roko ter ga povabil, naj pride z ženo kaj na obisk. Komaj je čakal božičnega jutra. Poklical je Marto, sinova Mateja in Primoža, naj pridejo na očetov god k maši in potem k njemu domov na potico. Več jim ni mogel govoriti. Preveč je bil ganjen.

Marjan je z ženo premleval, kaj naj bi ob obisku Romanu dal za spomin. V jaslicah je zagledal pastirčka s svetilko. To bo pravo darilo. Na božično popoldne je z ženo stopil do soseda. Ob izročanju pastirčka je dejal: »Roman, meni je bilo ves ta čas zelo težko, ko te nisem smel pozdraviti. Naj ta pastirček, ki je bil nekaj desetletij v naših jaslicah, ponovno poveže naši družini. Lučka v njegovih rokah spominja na Jezusčka, ki je z rojstvom želel prinesiti ljubezen, da bi ogrela naše odnose. Segla sta si v roke z željo, da se pozabijo stare zamere.

Po maši na god Janeza Evangelista se je Roman rokoval z Marto, sinom Primožem in Saro, Tino in sinom Matejem. Matej mu je rekel: »Oče, odpuščam ti tvojo žalitev, ko si me zmerjal z lenuhom. Sedaj bo tudi moje srce lažje.« Stopili so do groba babice Marije. Ded Janez je začel desetko za njeno dušo in v zahvalo, da so ponovno zbližali pota. Tiha molitev je zdramila otopele odnose in se spreminjala iz bolečine v pesem širine srca ter vstajenjskega upanja. Ob potici in čaju je pri Kostanjevih Matej vzkliknil: »Kako lepo je pri nas doma!« Ded pa je dodal: »Hvala Bogu, za advent, za Gospodov prihod, ki je zravnal naša pota in nam prikazal predokus nebes. Spoštujmo se in imejmo se radi, ker nas bo le Ljubezen betlehemskega hlevčka pripeljala v večno življenje.

Pon. 22. 12. <i>Franciška K.</i>	Vid. Pon.	18.00 17.00	Alojz in Zofija Jakopič, Pdč., obl. Starši in vsi Škulj, Pon.82
Tor. 23. 12.	Vid.	18.00	Danijela Novak, Vid., obl. Za zdravje N.
Sre. 24. 12. <i>Adam in Eva</i> SVETI VEČER	Vid. Pon. Vid.	17.00 22.00 24.00	Rudi Vendramin Mežnarjevi in Franc Škulj Za žive in pok. farane
Čet. 25. 12. BOŽIČ Gospodovo rojstvo	Pdg. Kom. Vid. Vid.	8.00 9.00 10.30 16.00	Vsi Smrekarjevi, Pdg. Padli in pogrešani, Kom. Rozalija Jakič, Z.v., obl. Jože Novak, ml., Kom., obl.
Pet. 26. 12. ŠTEFAN Dan samost.	Vid. Pon. Vid. Vid. Kom.	7.30 9.00 10.30 18.00 18.00	Tone Novak, V.7 Anton Prhaj, obl. Ančka in vsi Bakalovi, Pdč. Ivanka Tiselj, Z.v., obl. Jože Strah, K.8, obl.
Sob. 27. 12. <i>Janez ap.</i>	Vid. Kom.	8.00 18.30	Franciška Novak, Vodic, obl. Stane Babič
Ned. 28. 12. <i>Sveta Družina</i> <i>Nedožni otroci</i>	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za žive in pok. farane Oba Milana Hočevar, obl. Ana Grm, Zg., obl. Marjeta Cimerman, Hrib, obl.
Pon. 29. 12. <i>Tomaž Beket</i>	Vid. Pon. I.G.	7.30 18.00 18.00	Franciška Mohar, C., obl. V dober namen za zdravje Po namenu vaščanov, I.G.
Tor. 30. 12. <i>Feliks I.</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Franc in Franciška Zabukovec, V., obl. Jože Rigler
Sre. 31. 12. STARO LETO <i>Silvester</i>	Vid. Pon. Kom.	8.00 10.30 10.30	V zahvalo za prejete dobrote Padli in pogrešani Iz Pon. Jože in Ana Drnulc
Čet. 1. 1. Novo leto <i>Božja Mati</i> <i>Marija</i>	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Starši in druž. Škulj, obl. Karel Lenarčič, obl. Jože Fink, Predstr., obl. Ivana in Alojz Babič, B.v., obl.
Pet. 2. 1. PRVI PETEK	Vid. Pon.	18.00 19.00	Marija in sin Janez Zabukovec, Pdč., obl. Vsi Tomšičevi
Sob. 2. 1. <i>Jezusovo ime</i>	Vid. Kom.	8.00 18.30	Franc in Kristina Ljubič, Zg., obl. Mirko Buščaj, obl.
Ned. 4. 1. 2. po božiču <i>Angela</i>	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za žive in pok. farane Nežka in Franc Somrak Ignac Šuštar, V., obl. Marija Lavrič, Z.v., obl.
Pon. 5. 1. <i>Janez Nep.</i>	Vid. Pon.	7.30 18.00	Jože in Ana Žgajnar, C. Mima in Stane Lenarčič, obl.
Tor. 6. 1. g. Razglašenje Trije kralji	Vid. Vid. Pon. Kom.	9.00 18.00 18.00 18.30	Starši in bratje Jožkini, C. Milena Šuštar, B.v., obl. Franci in druž. Pavlin Babič Boris, Martina in Tomaž Blatnik
Sre. 7. 1.	Vid.	7.00	Starši Zidancovi, Zg.
Čet. 8. 1. <i>Severin</i>	Vid. I. G.	18.00 18.00	Slavica Frlež Franciška in Franc Godec, obl.
Pet. 9. 1.	Vid.	18.00	Ignac in Alojzija Bartolme, M.v., obl.
Sob. 10. 1. <i>Gregor Niški</i>	Vid. Kom.	8.00 18.30	Tina in vsi Jerkinovi, Pdč. Jože Jančar in vsi Škantelovi
Ned. 11. 1. JEZUSOV KRST	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za žive in pokojne farane Pavel Zevnik, obl. Janez Kralj, Zg. 54, obl. Jože Stih, Vid., obl.

Ob smrti svojcev so darovali:

†

Ob smrti **Irene Glač** so dali dar za cerkev in po 1 mašo tudi Franc Godec in Irena Žnidaršič.

†

Ob smrti **MATIJA BELE**, očeta Marije Brodnik, so dali dar za **KARITAS** in maše: hčerka Marija z družino (2), Kristina in Ivan Brodnik (1), Dragica in Danijel Volek (1), študentski prijatelji (1), zakonska skupina in prijatelji pa so dali dar za cerkev in za 2 maši.

Izdal:
ŽU Dobrepolje-Videm.
Tel.: 7807-207.
Odg.: Franc Škulj, žpk.
Tisk: Partner Graf d.o.o.